

Asia: VN/24092/2023

Lausuntopyyntö luonnoksesta hallituksen esitykseksi EU:n kryptovara-asetuksen ja maksun tiedot -asetuksen täytäntöönpanosta

Lausunnonantajan lausunto

Yleiset huomiot hallituksen esitykseen

Valtionvarainministeriön luonnos hallituksen esitykseksi EU:n kryptovara-asetuksen ja maksun tiedot -asetuksen täytäntöönpanosta (jäljempänä ”Luonnos”) on lausujan näkemyksen mukaan yleiseltä tasoltaan toimiva ja kattava. Launnossa tunnistetaan kryptovarojen markkinoista annetun asetuksen (2023/1114, jäljempänä ”MiCA”) sekä varainsiirtojen ja tiettyjen kryptovarojen siirtojen mukana toimitettavista tiedoista annetun asetuksen (2023/1113, jäljempänä ”TFR”) mukana tuoma uusi sääntely suurimmalta osin.

Samalla etenkin MiCA:n ollessa laaja ja runsaasti uutta lainsäädäntöä sisältävä asetusta, on lausujan näkemyksen mukaan tarvetta tarkentaa ja/tai uudelleen arvioida eräitä Luonnoksessa esitettyjä seikkoja. Lausuja antaa Luonnoksesta yksityiskohtaisemmat lausumansa jäljempänä pyydetysti lausumaa koskevan otsikon alle.

Laki kryptovarapalvelun tarjoajista ja kryptovaramarkkinoista

1. Näkemykset kansallisen lain nojalla sallittuun liiketoimintaan

Lausujan näkemyksen mukaan kansallisen lain nojalla sallittua liiketoimintaa koskeva ehdotettu 4 § on lähtökohtaisesti perusteltu Luonnoksessa esitetyistä syistä sekä Luonnoksen sivuilla 61–62 esitellyistä sääntelyvaihtoehdoista perustellumpi. Samalla lausuja kiinnittää kuitenkin huomiota ehdotetun 4 §:n kolmanteen lauseeseen, joka kuuluu seuraavasti:

”Finanssivalvonta voi rajoittaa muun liiketoiminnan harjoittamista tai kieltää sen, jos kryptovarapalvelun tarjoajan tai omaisuusreferenssitokenin liikkeeseenlaskijan toimintaa ja riskienhallintaa ei ole mahdollista järjestää riittävän luotettavasti.”

Kuten Luonnoksen perusteluista käy ilmi, kyseisellä säännöksellä tavoitellaan maksulaitoslain (297/2010) ja etenkin sen 19 §:n 2 momentin mukaista oikeustilaa myös kryptovarapalvelun tarjoajille (jäljempänä ”CASP”) sekä omaisuusreferenssitokenien liikkeeseenlaskijoille. Maksulaitoslain 19 §:n 2 momentti on laadittu seuraavasti:

”Jos maksulaitoksen, joka harjoittaa 1 §:n 2 momentin 1–6 kohdassa tarkoitetun maksupalvelun tarjoamisen lisäksi 9 §:n 2 momentissa tarkoitettua muuta liiketoimintaa, toimintaa ja riskienhallintaa ei ole muutoin mahdollista järjestää riittävän luotettavasti, Finanssivalvonta voi rajoittaa muun liiketoiminnan harjoittamista tai edellyttää, että maksulaitos ei tarjoa maksupalvelun lisäksi muuta kuin 9 §:n 1 momentissa tarkoitettuja palveluja.”

Selvyydeksi lausuja toteaa Luonnoksessa ehdotetun 4 §:n olevan lausujan mielestä rakenteeltaan maksulaitoslain 19 §:n 2 momenttia selvempi, mitä lausuja itsessään pitää hyvänä asiana. Luonnoksen sivulla 66 on perusteltu ehdotettua 4 § mm. seuraavasti:

”Muu liiketoiminta olisi sallittua, jos se ei vaaranna asiakkaiden etuja ja jos muu liiketoiminta, toiminta ja riskienhallinta on mahdollista järjestää luotettavasti. Finanssivalvonta voisi rajoittaa muun liiketoiminnan harjoittamista tai edellyttää, että muuta liiketoimintaa ei harjoiteta, jos edellä mainittuja edellytyksiä ei voida täyttää. Pykälä vastaisi sisällöltään sitä, mitä säädetään maksulaitosten muusta liiketoiminnasta. Tätä on pidetty perusteltuna siksi, että osalla MiCAN mukaisista toimijoista on jatkossakin rinnakkain maksulaitoksen toimilupa.”

Maksulaitoslain esitöissä (HE 172/2009 vp. s. 42) kyseistä maksulain säännöstä taas on perusteltu muun ohella seuraavasti:

”Finanssivalvonnalle säädettäisiin pykälän 2 momentissa oikeus rajoittaa maksulaitoksen oikeutta harjoittaa maksulaitostoiminnan lisäksi 9 §:n 2 momentissa tarkoitettua muuta liiketoimintaa. Finanssivalvonta voisi rajoittaa muun liiketoiminnan harjoittamista, jos maksulaitoksen toimintaa ja riskienhallintaa ei ole muutoin mahdollista järjestää riittävän luotettavasti. Finanssivalvonta voisi edellyttää, että maksulaitos ei tarjoa maksupalvelun lisäksi muuta kuin 9 §:n 1 momentissa tarkoitettuja palveluja. Erittäin poikkeuksellisissa yksittäistapauksissa tämä saattaisi merkitä sitä, että Finanssivalvonta edellyttäisi maksupalvelutoiminnan siirtämistä erillisyhtiöön.”

Yllä esitetyn perusteella, etenkin vertaamalla Luonnoksen sivulla 66 esitettyä maksulaitoslain esitöihin, voidaan sanoa, että Luonnoksessa ehdotetulla 4 §:llä ja maksulaitoslain 19 §:n 2 momentilla on samanlainen sekä itsessään perusteltu tavoite. Kuitenkin epäselvyyttä kyseisten säännösten välille luo, että Luonnoksessa ehdotetussa 4 §:n kolmannessa lauseessa Finanssivalvonnalle annetaan sanamuodon mukaan oikeus ”kieltää” muu liiketoiminta, kun taas

maksulaitoslaki antaa Finanssivalvonnalle oikeuden ”edellyttää” ettei muuta liiketoimintaa harjoiteta. Jotta lain tulkinta ja sitä myötä soveltaminen pysyisi yhtenäisenä, ehdottaa lausuja, että myös Luonnoksessa ehdotettu 4 § muutetaan muotoon, jossa Finanssivalvonta voi edellyttää, ettei muuta liiketoimintaa harjoiteta.

Käytännössä muutosehdotus ei siis vaikuttaisi Luonnoksessa ehdotetun 4 §:n tosiasialliseen sisältöön, mutta selkeyttäisi Lausujan mielestä sen tulkintaa. Uusi ehdotettu 4 §:n kolmas lause voisi kuulua esimerkiksi seuraavasti:

”Finanssivalvonta voi rajoittaa muun liiketoiminnan harjoittamista tai edellyttää, että muuta liiketoimintaa ei harjoiteta, jos kryptovarapalvelun tarjoajan tai omaisuusreferenssitokenin liikkeeseenlaskijan toimintaa ja riskienhallintaa ei ole mahdollista järjestää riittävän luotettavasti.”

2. Näkemykset EU:n kryptovara-asetuksen 143 artiklan mukaisen siirtymäajan soveltamisesta

Luonnoksen perusteella MiCA 143 artiklan mahdollistamaa siirtymäaikaa ei tulla esittämään virtuaalivaluutan tarjoajista annetun lain (572/2019, jäljempänä ”virtuaalivaluuttalaki”) mukaan rekisteröityneille virtuaalivaluutan tarjoajille (jäljempänä ”VASP”).

Lausujan näkemyksen mukaan tämä on perusteltua, mikäli Finanssivalvonta kykenee resurssiensa puolesta käsittelemään kaikkien nykyisten VASP:ien MiCA:n alaiset CASP-toimilupahakemukset (todennäköisesti samanaikaisesti) MiCA:n edellyttämässä aikataulussa. Mikäli tämä ei ole tosiasiasa mahdollista, olisi Lausujan näkemyksen mukaan perusteltua vielä uudelleen pohtia lisäsiirtymäajan tarjoamista.

Mikäli siirtymäaika koettaisiin aiheelliseksi, voitaisiin siinä ottaa mallia Luonnoksen sivuilla 64–65 kuvatuista verrokkimaista; siirtymäaika voitaisiin asettaa esim. kesäkuun 2025 loppuun. Lausuja toteaa selvyudeksi, että Finanssivalvonta voi luonnollisesti hyväksyä joka tapauksessa hakemuksia jo ennalta MiCA:n 143 artiklan 3 kohdan mukaisesti. Tärkeimpänä lausuja pitää, että jo valmiiksi markkinoilla toimivat VASP:t, joita koskee jo tälläkin hetkellä virtuaalivaluuttalain nojalla yhden EU:n mittakaavalla eniten vastuullisuutta edellyttävät säännökset, eivät missään tilanteessa joudu keskeyttämään toimintaansa niistä johtumattomista syistä 1.1.2025.

3. Näkemykset toimijoiden salassapito- ja vahingonkorvausvelvoitteisiin

Lausuja toteaa lyhyesti pitävänsä Luonnoksessa ehdotettua salassapitovelvollisuutta perusteltuna ja asianmukaisena.

Lausuja pitää myös Luonnoksessa ehdotettua vahingonkorvausvelvollisuutta lähtökohdiltaan perusteltuna. Lausuja kiinnittää kuitenkin huomiota Luonnoksessa ehdotetun 30 §n 1 momenttiin, joka kuuluu kokonaisuudessaan seuraavasti:

”Kryptovarapalvelun tarjoaja, liikkeeseenlaskija, tarjoaja, toimiluvan saanut liikkeeseenlaskija ja EU:n kryptovaramarkkina-asetuksen 16 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettu henkilö, 48 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettu henkilö ja 60 artiklan 1–6 kohdissa tarkoitettu finanssiyhteisö on velvollinen korvaamaan vahingon, jonka se on tahallaan tai huolimattomuudesta aiheuttanut asiakkaalle tai muulle henkilölle tämän lain tai EU:n kryptovaramarkkina-asetuksen tai sen nojalla annettujen komission asetusten ja päätösten vastaisella menettelyllä.”

Lausuja huomauttaa, että kyseisessä momentissa velvollisuus korvata tahallaan tai huolimattomuudesta aiheutunut vahinko on kohdistettu ”asiakkaalle tai muulle henkilölle”. Maksulaitoslain 48 §:n 1 momentin mukaan:

”Joka tämän lain tai sen nojalla annettujen säännösten vastaisella menettelyllä aiheuttaa vahinkoa, on velvollinen korvaamaan vahinkoa kärsineelle aiheuttamansa vahingon.”

Vertailun vuoksi voidaan mainita myös esimerkiksi arvopaperimarkkinalaki (746/2012), jonka 16 luvun 1 §:n mukaan:

”Joka tahallaan tai huolimattomuudesta aiheuttaa toiselle vahinkoa tämän lain, sen nojalla annettujen säännösten tai määräysten, markkinoiden väärinkäyttöasetuksen tai esiteasetuksen taikka markkinoiden väärinkäyttöasetuksen, esiteasetuksen, avoimuusdirektiivin tai osakkeenomistajien oikeudet -direktiivin nojalla annettujen Euroopan komission asetusten tai päätösten vastaisella menettelyllä, on velvollinen korvaamaan aiheuttamansa vahingon.”

Lausujan mielestä olisi tarkoituksenmukaista, että Luonnoksessa ehdotetussa 30 §:n 1 momentissa pyritäisiin mukailemaan yleisesti rahoitusallalla käytössä olevia käytäntöjä, jotta toteutetaan analogisesti tulkiten Luonnoksessakin sivulla 48 viitattua sama riski, sama toiminta, samat säännöt -periaatetta. Näin ollen lausuja ehdottaa ensisijaisesti, että Luonnoksen ehdotettu 30 §:n 1 momentti muotoillaan siten, että viittaus ”asiakkaalle tai muulle henkilölle” vaihdetaan mukailemaan maksulaitoslaissa käytettyä ”vahinkoa kärsinyttä”. Uusi ehdotettu 30 §:n 1 momentti voisi kuulua esimerkiksi seuraavasti:

”Kryptovarapalvelun tarjoaja, liikkeeseenlaskija, tarjoaja, toimiluvan saanut liikkeeseenlaskija ja EU:n kryptovaramarkkina-asetuksen 16 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettu henkilö,

48 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettu henkilö ja 60 artiklan 1–6 kohdissa tarkoitettu finanssiyhteisö on velvollinen korvaamaan vahingon, jonka se on tahallaan tai huolimattomuudesta aiheuttanut vahinkoa kärsineelle tämän lain tai EU:n kryptovaramarkkina-asetuksen tai sen nojalla annettujen komission asetusten ja päätösten vastaisella menettelyllä.”

Toissijaisesti lausuja ehdottaa käytettävän termiä ”toiselle”. Ehdotetut muutokset selkeyttäisivät lausujan näkemyksen mukaan lain tulkintaa ja sitä myötä myös lain soveltamista.

4. Näkemykset viranomaisen valvontavaltuuksiin

Lausujalla ei ole lausuttavaa viranomaisen valvontavaltuuksista.

5. Muut huomiot, jotka koskevat ehdotettua kryptovarapalvelun tarjoajista ja kryptovaramarkkinoista annettua lakia

Lopuksi lausuja kiinnittää huomiota seuraaviin teknisluontoisii seikkoihin:

- Luonnoksen sivulla 74 todetaan ehdotetun 31 §:n perusteluissa, että: ”MiCA:n II ja IV osastoa sovelletaan 30 päivästä kesäkuuta 2024.” Kyseessä lienee kirjoitusvirhe, sillä viittauksen MiCA:n II osastoon tulisi olla viittaus ”III” osastoon, jossa omaisuusreferenssitokeneista säädetään.
- Luonnoksen sivulla 96 ehdotetun 3 §:n osalta lausuja huomauttaa pitävänsä perusteltuna vaihtaa ehdotettujen 2 ja 3 momenttien paikkaa, jotta ehdotetussa 3 §:ssä viitattut MiCA:n artikkelit ovat rationaalisemmassa järjestyksessä.
- Luonnoksen sivulla 103 ehdotetun 32 §:n tulisi lausujan käsityksen mukaan olla 31 §.

Näkemykset Finanssivalvonnasta annetun lain muutoksiin

Luonnoksen sivuilla 104–105 on ehdotettu finanssivalvonnan annetun lain (878/2008, jäljempänä ”FivaL”) 5 §:n 38 kohdan muuttamista siten, että jatkossa muulla finanssimarkkinoilla toimivalla tarkoitetaan:

”EU:n kryptovaramarkkina-asetuksen 3 artiklan 1 kohdan 10 alakohdassa tarkoitettua liikkeeseenlaskijaa ja 13 alakohdassa tarkoitettua tarjoajaa; henkilöitä, jotka tarjoavat muita kryptovaroja kuin EU:n kryptovaramarkkina-asetuksen 3 artiklan 1 kohdan 7 kohdan mukaisia sähkörahatokeneita tai 6 kohdan mukaisia omaisuusreferenssitokeneita yleisölle tai hakevat niiden ottamista kaupankäynnin kohteeksi.”

Lausuja huomauttaa, että MiCA 3 artiklan 1 kohdan 13 alakohdan mukaan ”tarjoajalla” tarkoitetaan ”luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä taikka muuta yritystä, joka tarjoaa kryptovaroja yleisölle.” MiCA:n määritelmässä tarjoajalla ei siis viitata ainoastaan henkilöihin, jotka tarjoavat ”muita

kryptovaroja” kuin sähkörahatokeneita tai omaisuusreferenssitokeneita vaan MiCA:n määritelmä koskee ylipäänsä kaikkia kryptovaroja tarjoavia henkilöitä.

Lausujan tulkinnan mukaan tarjoajan määritelmä koskee myös omaisuusreferenssitokenien ja sähkörahatokenien tarjoajia, sillä MiCA:n 16 artiklan 1 kohdan 2 alakohdassa ja MiCA:n 48 artiklan 1 kohdan 2 alakohdassa säädetään seuraavaa:

”Poiketen siitä, mitä ensimmäisessä alakohdassa säädetään, muut henkilöt voivat tarjota yleisölle omaisuusreferenssitokenia tai hakea sen ottamista kaupankäynnin kohteeksi kyseisen omaisuusreferenssitokenin liikkeeseenlaskijan kirjallisella suostumuksella. Näiden henkilöiden on noudatettava 27, 29 ja 40 artiklaa.” MiCA 16(1)(2) artikla; ja

”Sen estämättä, mitä ensimmäisessä alakohdassa säädetään, muut henkilöt voivat liikkeeseenlaskijan kirjallisella suostumuksella tarjota yleisölle sähkörahatokenia tai hakea sen ottamista kaupankäynnin kohteeksi. Näiden henkilöiden on noudatettava 50 ja 53 artiklaa.” MiCA 48(1)(2) artikla.

Tämä on myös huomioitu MiCA:n johdantokappaleessa 92, jonka mukaan:

”Perinteisten sähköisen rahan jakelijoiden toiminta eli sähköisen rahan luovuttaminen liikkeeseenlaskijoiden puolesta olisi tässä asetuksessa kryptovarojen kohdennettua tarjoamista koskevaa toimintaa. Myös niiden luonnollisten henkilöiden tai oikeushenkilöiden, jotka saavat luovuttaa sähköistä rahaa direktiivin 2009/110/EY nojalla, olisi kuitenkin voitava luovuttaa sähkörahatokeneita sähköisen rahan liikkeeseenlaskijoiden puolesta ilman, että niiden on ensin hankittava toimilupa tämän asetuksen nojalla kryptovarapalvelujen tarjoamiseen. Tällaiset jakelijat olisi sen vuoksi vapautettava vaatimuksesta hakea kryptovarapalvelun tarjoajan toimilupaa kryptovarojen kohdennettua tarjoamista koskevaan toimintaan.”

Lausuja huomauttaa, että MiCA:n johdantokappaleessa 92 viitataan ns. sähköisen rahan ”distributor”-toimintaan, joka perustuu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin sähköisen rahan liikkeeseenlaskijalaitosten liiketoiminnan aloittamisesta, harjoittamisesta ja toiminnan vakauden valvonnasta (2009/110, jäljempänä ”EMD2”), jonka 3 artiklan 4 kohdan mukaan:

”Jäsenvaltioiden on sallittava sähköisen rahan liikkeeseenlaskijalaitosten luovuttaa ja lunastaa sähköistä rahaa niiden puolesta toimivien luonnollisten henkilöiden tai oikeushenkilöiden välityksellä. Jos sähköisen rahan liikkeeseenlaskijalaitos luovuttaa sähköistä rahaa toisessa jäsenvaltiossa tällaisen luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön avulla, tällaiseen sähköisen rahan liikkeeseenlaskijalaitokseen sovelletaan soveltuvin osin Euroopan parlamentin ja neuvoston

direktiivin (EU) 2015/2366 27–31 artiklaa, lukuun ottamatta 29 artiklan 4 ja 5 kohtaa, mukaan lukien sen 28 artiklan 5 kohdan ja 29 artiklan 7 kohdan nojalla annetut delegoidut säädökset.”

Sähköisen rahan distributor-toiminnasta ei ole säädetty kansallisesti maksulaitoslaissa, mutta Finanssivalvonta on tunnistanut toimintamallin ja mahdollistanut sen nykyisille sähkörahayhteisöille ja niiden yhteistyökumppaneille EMD2:en perustuen. Kuten siis MiCA:n käyttämästä tarjoajan määritelmästä, MiCA:n artikloista 16 ja 48 sekä johdantokappaleesta 92 huomataan, MiCA:n soveltamispiirissä ei ole ollut tarkoitus sulkea omaisuusreferenssitokenien tai sähkörahatokenien tarjoajia MiCA:n sääntelyn ulkopuolelle.

Lausujan mielestä Luonnoksessa ehdotettu FivaL 5 §:n 38 kohdan muutos on siten virheellinen ja tulee korjata ristiriidan poistamiseksi. Jos korjausta ei tehdä, omaisuusreferenssitokeneja ja sähkörahatokeneja niiden liikkeeseenlaskijan luvalla tarjoavista henkilöistä muodostuu kansallisen sääntelyn ulkopuolelle jääviä toimijoita, kuten tähän mennessä distributor-toimijoille on käynyt, eikä tätä voida pitää tavoiteltavana oikeustilana. Lausuja ehdottaakin, että FivaL 5 §:n 38 kohdassa muulla finanssimarkkinoilla toimivalla tarkoitetaan:

”EU:n kryptovaramarkkina-asetuksen 3 artiklan 1 kohdan 10 alakohdassa tarkoitettua liikkeeseenlaskijaa ja 13 alakohdassa tarkoitettua tarjoajaa;”.

Näkemykset rikoslain muutoksiin

Lausujalla ei ole lausuttavaa rikoslain muutoksista.

Ehdotettuja valvontamaksuja koskevat näkemykset

Lausuja pitää valvontamaksuja koskevia Luonnoksen ehdotuksia pääasiassa perusteltuina, mutta Lausuja kiinnittää huomiota edellä lausumassaan tekemiinsä huomioihin Luonnoksen sivuilla 104–105 koskien tarjoajan määritelmää. Lausuja olettaa, että lausujan tekemien huomioiden pohjalta ehdotettua FivaL:n 5 §:n 38 kohtaa muutetaan siten, että se kattaa myös omaisuusreferenssitokenien ja sähkörahatokenien tarjoajat MiCA:n sanamuotoa ja tarkoitusta mukailleen. Jos edellä sanottu toteutuu, pitää lausuja välttämättömänä lausua Luonnoksen sivulla 110 ehdotettuun muutokseen Finanssivalvonnan valvontamaksusta annetun lain (879/2008, jäljempänä ”valvontamaksulaki”) 8 §:n kohtaan, jossa ehdotetaan asetettavan perusmaksu ”EU:n kryptovaramarkkina-asetuksen 3 artiklan 1 kohdan 13 alakohdassa tarkoitettun tarjoajan osalta 4 110 euroa”, tarkoittaen sitä, että myös sähkörahatokeneja niiden liikkeeseenlaskijan kirjallisella suostumuksella tarjoavalle taholle asetettaisiin valvontamaksu.

Toistamatta jo em. seikkoja EMD2:n alaisesta distributor-toiminnasta sekä MiCA:n johdantokappaleen 92 sisällöstä, lausuja toteaa MiCA:n 48 artiklan 2 kohdan sääntelevän, että: ”Sähkörahatokenit katsotaan sähköiseksi rahaksi”, jonka lisäksi saman artiklan 3 kohdan mukaan EMD2:n II ja III osastoa sovelletaan sähkörahatokeneihin, jollei MiCA:ssa toisin todeta. Samoin

MiCA:n 48 artiklan 1 kohta lähtee siitä, että sähkörahatokenin liikkeeseenlaskijalla tulee olla luottolaitoksen tai sähköisen rahan liikkeeseenlaskijalaitoksen toimilupa. Näin ollen voidaan huomata, että sähköisen rahan liikkeenlaskijalaitoksen toimiluvalla toimiva taho, joka liikkeeseen laskee sähkörahatokenia, joutuu toiminnassaan soveltamaan sekä EMD2:n, ja sitä kautta Suomessa maksulaitoslain, että MiCA:n säännöksiä rinnakkain. Selvydeksi todettakoon, että jos sähköisen rahan liikkeeseenlaskijalaitos toimiluvallaan laskisi liikkeeseen vain EMD2:n ja maksupalvelulain mukaista sähköistä rahaa, ei siihen sovellettaisi MiCA:n säännöksiä.

Edellä sanottu johtaa, olettaen edelleen, että lausujan FivaL 5 §:n 38 kohtaan ehdottama muutos toteutuu, että sähköisen rahan liikkeeseenlaskijalaitoksen käyttämiin distributor-toimijoihin ei kohdistu mitään valvontamaksua, jos sähköisen rahan liikkeeseenlaskijalaitos liikkeeseenlaskee vain sähköistä rahaa, mutta jos samalla toimiluvalla toimiva taho liikkeeseenlaskeekin sähkörahatokeneita, jotka vielä MiCA 48 artiklan 2 kohdan mukaan ovat myös sähköistä rahaa, kohdistuu tämän toimijan käyttämiin tarjoajiin 4 110 euron valvontamaksu.

Täten Luonnoksessa ehdotettu olisi toteutuessaan EU:n niin sanotun teknologianeutraaliuden periaatteen vastaista, koska siinä lainsäädäntö ja viranomaiset asettaisivat hajautetun tilikirjan teknologiaan pohjautuvan sähköisen rahan vähemmän houkuttelevaan asemaan, kuin muuhun teknologiaan pohjautuvan sähköisen rahan, edellyttämällä vain tarjoajalta valvontamaksua. Selvydeksi lausuja huomauttaa, että teknologianeutraaliuuden periaatteen seuraaminen lausutaan myös MiCA:n tavoitteeksi MiCA:n johdantokappaleessa 9.

Näin ollen lausuja ehdottaa, että sähkörahatokenien tarjoajilta ei perittäisi erillistä valvontamaksua. Muutoksella ei olisi lausujan käsityksen mukaan suurta merkitystä, koska monet toimijat, jotka voisivat olla ja tulisivat tulevaisuudessa olemaan sähkörahatokenien tarjoajia, toimivat kryptovaramarkkinoilla laajemminkin, jolloin niihin kohdistuu joka tapauksessa nyt ehdotettua korkeampi valvontamaksu. Vähämerkityksellisyyttä korostaa lausujan näkemyksen mukaan myös se, että tähänkään mennessä ei ole pidetty tarpeellisena kerätä pelkkää distributor-toimintaa toteuttavilta toimijoilta erillistä valvontamaksua.

Lausujan ehdotus voitaisiin toteuttaa esimerkiksi seuraavalla muotoilulla ehdotetun valvontamaksulain 8 §:n sisältöön:

”EU:n kryptovaramarkkina-asetuksen 3 artiklan 1 kohdan 13 alakohdassa tarkoitettujen tarjoajien osalta 4 110 euroa, pois lukien tarjoajat, jotka EU:n kryptovaramarkkina-asetuksen 48 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan perusteella tarjoavat yleisölle EU:n kryptovaramarkkina-asetuksen 3 artiklan 1 kohdan 7 alakohdassa tarkoitettuja sähkörahatokeneita.”

Muita muutosehdotuksia koskevat näkemykset

Lausujalla ei ole lausuttavaa viranomaisen muista muutosehdotuksista.

Atallah Max
Nordic Law Oy